

Stanislav
Šlenc

*Souznění
posvátných
písem*

MAITREA

*Souznění
posvátných
písem*

Stanislav Šlenc

*Souznění
posvátných
písem*

MAITREA

KATALOGIZACE V KNIZE – NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR

Šlenc, Stanislav

Souznění posvátných písem/Stanislav Šlenc. -- První vydání v českém jazyce. -- Praha:

Maitrea, 2017

ISBN 978-80-7500-344-7

2-256-277 * 2-584.5 * 165.322 * 21/29-027.543 * 2-1/-9 * (049)

– interpretace posvátných textů

– duchovní cesta

– duchovní poznání

– světová náboženství

– náboženské učení

– pojednání

2 – Náboženství [5]

Stanislav Šlenc

Souznění posvátných písem

Copyright © Stanislav Šlenc, 2017

Czech edition © MAITREA a.s., Praha 2017

ISBN 978-80-7500-344-7

Milí čtenáři,

snažíme se, aby naše knihy byly perfektní. Pokud i přesto objevíte v knize nějakou chybu, napište nám na nakladatelstvi@maitrea.cz a my ji rádi opravíme.

Děkujeme, Váš nakladatel.

Obsah

Jak popsat Skutečnost?	1
STARÝ ZÁKON	15
Biblické Stvoření (Genesis) jiným pohledem	17
Stvoření v sedmi dnech	19
Příběh Adama a Evy (pád člověka na zem)	47
Kain a Ábel (zlo a dobro)	65
Potopa světa (věčná smlouva)	69
NOVÝ ZÁKON	77
Pojetí Skutečnosti v Novém zákoně a jiných textech	81
Odevzdání se Boží vůli jako jediné vůli nebe	91
Přijímání s láskou, pokorou, vírou a klidem	95
Činění dobra	103
Nesobecká láska, ztráta sobectví a oddanost	105
Odstranění nevědomosti a poznání svého skutečného Já	111
Přítomný okamžik, soucit a pozornost	119
Meditace a modlitba	125
Závěrem	139
Použité zdroje	141

Milí čtenáři,

rozhodl jsem se sepsat a zveřejnit tuto knihu z prostého důvodu, kterým je umožnit lidem samostatně posoudit, zda jsou sdělení všech posvátných písem stejná a mají směřovat člověka k totožnému cíli. Nepochybně bylo v minulosti vedeno nesčetně diskuzí o tom, zda se posvátná písma, na nichž je založeno učení nejrozšířenějších náboženství, liší a pravděpodobně tomu tak bude i v budoucnu. Je však dobré mít na paměti, že jejich různost a odlišnost je posuzována pouze lidmi, kteří prozatím nevidí jejich skutečný obsah a nenalezli svou pravou podstatu.

Nepokouším se Skutečnost vysvětlit a už vůbec se nesnažím přetvořit či předčit uvedené texty plné nejhlubší moudrosti. Nabízím jen jiný úhel pohledu, s jehož pomocí můžete nejen odhalit skrytá tajemství posvátných písem, ale i nalézt odpovědi na otázky, které vás v životě trápí a na které neznáte odpovědi.

Nepochybují o tom, že se vám podaří uvedený text pochopit, pokud po tom budete opravdu toužit. Jakmile se tak stane, dostaví se klid ve vašich myslích a mír s neskonalou radostí zavládne ve vašich duších, protože taková blaženost provází každého, kdo našel svou pravou podstatu a konečnou Pravdu.

Jedna proslulá moudrost říká: *“Řeknete-li jediné slovo o Bohu, již ho omezujete!”* Ano, opravdu je to tak. O Bohu se nedá hovořit, Boha je možné jen poznat. Ale jakým způsobem?

Mnoho lidí cítí zmatek v dnešním chaotickém světě, kde se jedna pravda snaží předčit druhou. Ať se jedná o jakékoli náboženství, učení či směr, vždy je podloženo slovy z posvátných písem, která jsou objasňována jejich stoupenci.

Někteří lidé jejich slovům věří, jiní se spoléhají na vlastní úsudek a pátrají v těchto textech sami. Další pak hledají sami v sobě

a nenechávají se písmý ovlivňovat. Nezávisle na tom, do které skupiny patří, chápe kterýkoli z nich čím dál tím více, že pokud je Bůh (Skutečnost, konečná Pravda, Jsoucnost) jen jeden, pak musí být pro všechny bytosti stejný.

Zákonitě přichází otázka, proč existuje tolik různých výkladů posvátných písem? Touhou některých lidí je přijít věcem na kloub a pochopit jejich skutečný obsah. Důvodem může být pro ně už to, že pokud by písmo neobsahovala pravdu, není logický důvod pro to, aby se dochovala a brala vážně po tisíciletí. Posvátná písmo odpoví skutečně obsahují. Navzdory tomu se může zdát, že jsou texty různé a vedou k různým závěrům. Právě z toho důvodu sepisují tuto knihu, aby vnesla světlo a pochopení do vašich myslí.

Mým vroucím přáním je přinést mír a lásku každému, kdo se domnívá, že jeho učení a pochopení posvátného písmo je pravé, a kvůli tomu neuznává směry založené na podkladech jiných. Nalezení pravdy a její realizace přichází pouze skrze každého z nás. V takové chvíli souznění jsou pak všechna posvátná písmo totožná. Je jich celá škála, všechny však hovoří jen a jen o jediné věčné a neměnné Skutečnosti. Jejich účelem je přivést nás k nalezení pravé lásky, naší pravé podstaty a dovést nás k vědomému věčnému životu.

Vzájemné neporozumění mezi různými náboženskými směry je zapříčiněno odlišným vysvětlením moudrosti obsažené v posvátných písmech. Každý z nich se domnívá, že má pravdu, a právě tento postoj je příčinou všech sporů. V dobré víře, že jen jejich výklad je ten pravý, se pokoušejí přesvědčit jakýmkoli způsobem ostatní, aby sdíleli jejich názor. Pokusme se však pochopit, že nikdo z nich nemá pravdu, lépe řečeno každý z nich má svou pravdu a jedna není lepší ani horší než druhá. Skutečná Pravda je za všemi slovy. Jen ten, kdo ji v danou chvíli skutečně zřel a prožíval, mohl vyřknout

slova, která byla zaznamenána v posvátných textech. Pouze člověk, který nalezne Boha a uzří Skutečnost, uvidí neomylně, že obsah všech opravdových učení obsažených ve svatých písmech je totožný.

Obracím se k vám s velikou prosbou. Neodvracejte se od Pravdy kvůli slovům. Nalezněte, co je skutečným poselstvím všech posvátných sdělení. Všichni jsme součástí jednoho celku.

Je to skutečná láska a nikoli láska k sobě či k určitým lidem, která vás může přivést k pochopení nejhlubší skryté Pravdy. Prosím vás všechny, kteří držíte tuto knihu v ruce, odložte boj a nalezněte soucit a pochopení pro všechny lidi, kteří mají zatím jiný názor než vy. Žádný člověk není lepší ani horší než druhý. Všichni jsou ve své podstatě věčně stejní, jen mají odlišné poznání. Tím se liší i jejich pohled a prožívání jejich života. Ale na tom není nic špatného. Napopak je to v naprostém souladu s věčným Zákonem, neboť časem se poznání každého změní.

Kéž každý z vás nalezne ve svém srdci konečnou odpověď na jakoukoli otázku, která se objeví. Pak uzříte všechny posvátné texty jako sobě rovné. Skutečná láska a úcta pak bude s vámi a rozdělování podle náboženských směrů zmizí.

Knihy není jednoduchá na čtení a pochopení. Obsahuje mnoho úryvků z nejznámějších posvátných písem. Avšak trpělivý čtenář zajisté nakonec nalezne spojení mezi nimi a uzří Pravdu. Pak nebude důležité, zda pochopil každíčkou větu, neboť poselství knihy je důležité z hlediska celku.

V první části s názvem *Jak poznat Skutečnost* se pokouším nastínit problematiku popisu jediného jsoucná. Druhou kapitolu s názvem *Starý zákon* jsem v této knize zařadil z toho důvodu, aby bylo vidět, že i na text, který se může jevit zcela odlišně, je možné pohlížet stejným pohledem jako na ostatní posvátná písma. Věřím, že pro někoho může být uvedený pohled nový, zajímavý

i inspirativní. V závěrečné kapitole *Nový zákon* jsem se pokusil úryvky a moudrosti jednotlivých písem a učení propojit a mohou posloužit každému, kdo touží po pochopení podstaty svého bytí a problematiky nalezení života věčného.

Přeji vám příjemné a pokojné čtení S.Š.

Jak popsat Skutečnost?

POSVÁTNÁ PÍSMATA VNÍMAJÍ LIDÉ různým způsobem. Jedni jsou uchvázeni jejich dokonalým zpracováním, jiní jejich stářím a historickou hodnotou. Další v nich vidí hlubokou moudrost, která byla sepsána pro uchování dalším generacím.

Jak na posvátné texty pohlížíme, je individuální. V průběhu života se naše pohledy mění. Zatímco je můžeme v mládí minout bez povšimnutí, není vyloučeno, že se nad nimi s přibývajícím věkem rádi zahlubáme. S nabytými životními zkušenostmi se zamyslíme nad tím, čím jsou tak mimořádné a z jakého důvodu jsou nazývány posvátnými. Pokud tak učiníme, nalezneme, že skrývají moudrost, jež je neměnná v průběhu celých věků.

Důležitou roli v nich hraje mudrc nebo mistr, který věty pronesl. Je dobré si uvědomit, že dané výroky byly vždy vysloveny v určitém kontextu pro jistou skupinu lidí v nějaké době. Přestože moudrost obsažená v nich je ve všech případech stejná, mohou se jevit různě. Tak dochází k pocitu, že jsou s jinými v rozporu. Jako lidé totiž dáváme často význam formě (formulaci) a nevěnujeme pozornost obsahu. Tím nás nejednou uchvátí vzletnost slov více než to, co jimi bylo skutečně míněno.

Tímto způsobem slyšíce – neslyšíme a vidouce – nevidíme. Vnímáme totiž podle svých návyků jednotlivá slova ve větách a nevidíme skrytou podstatu. Právě obsah je však skutečnou příčinou, proč byla slova osvícenými lidmi vyřčena.

Záměrem mistra, který je použil, bylo, aby spící procitl a neslyšící uslyšel. Pro hledajícího je nemilé, že význam zaznamenaných

výroků zůstane skryt tak dlouho, dokud nebude jím samotným odkryt, ale bohužel je to tak.

Žádnými slovy se nedá obsažená Pravda objasnit, neboť jakýkoli pokus o vysvětlení jediné Skutečnosti je pouze další lidskou formulací – jinou formou. Zajímavé a povzbudivé naopak je, že obsah je stále stejný, a to nejen u posvátných textů, ale u jakéhokoliv fenoménu v našem životě. Nemusíme jej tedy někde hledat. Stačí si ho povšimnout.

Jak je to možné? Úvaha není složitá. Existuje-li pouze jediná Skutečnost jako konečná Pravda, pak je obsažena stále ve všem. Není jen konstatováním. Obsahuje, cokoli si umíme i neumíme představit. Je tomu tak věčně. Je jedinou pravou příčinou všeho dění a není od ní nic odděleno. Je vším ve všem, alfou i omegou. Zda ji nazveme Jsoucnem, Pravdou nebo jediným Bohem, nehraje roli, neboť se jedná jen o naše lidské pojmenování té samé Skutečnosti.

V zenu mistři používají takzvané přímé poukazování. Nejedná se o vysvětlení slovy. Tak se to jeví pouze tomu, kdo prozatím neslyší. Poukazují přímo na realitu, jež je tu stále a nyní. Pokoušejí se, aby žák neulpěl na formě, která byla vyčtena, ale aby uviděl pravý obsah. Chvilé, kdy se tak stane, se nazývá probuzením nebo také nalezením vlastního skutečného Já. V jediném okamžiku dochází k odhalení jediné Skutečnosti v celé své kráse a plnosti.

Všechny posvátné texty hovoří jediným jazykem – řečí lásky. Byly vyčteny či sepsány mistry v různých dobách a svědčí o jediné neměnné Skutečnosti. Řešení mnohých témat, která nastíním, cítí mnozí lidé intuitivně uvnitř a nebudou pro ně nijak překvapivá. Přesto existuje mnoho tápajících, kteří si kladou kupříkladu takovéto otázky:

- *Není podivné, že přestože posvátné texty mají hovořit o konečné Pravdě, jsou objasňovány různým způsobem?*

- *Z jakého důvodu dochází k tolika neshodám mezi různými skupinami lidí, jestliže dochovaná slova jejich nosných učení mají obsahovat návod k jediné Skutečnosti a mají vést k pravé lásce?*
- *Které vysvětlení posvátného písma je správné?*
- *Dá se vůbec těmto slovům z posvátných textů věřit?*

Pokud se již někdo podobnou problematikou zabýval, pravděpodobně se ke svému překvapení dozvěděl, že Skutečnost nelze popsat slovy. Následně se může u takového člověka objevit pesimistická myšlenka, že jeho snaha o porozumění je marná. Tím může dojít i k závěru, že žádná neměnná Skutečnost neexistuje. Velmi rád bych tyto pochyby rozptýlil a nabídl pohled, jak se dá na posvátné texty pohlížet tak, aby splynuly v jeden.

*Fakt, že Skutečnost nelze popisem vyjádřit,
neznamená, že neexistuje.*

Pokud se budeme problému hluboce věnovat, zjistíme po nějakém čase, že předchozí větu je možné objasnit i pochopit.

Domníváme se totiž, že pokud něco rozumově chápeme, jsme schopni své porozumění popsat slovy tak, aby nás pochopili i druzí. Z této úvahy zdánlivě vyplývá, že pokud není možno Skutečnost popsat, jedná se o výplod fantazie jedince. Tím se mohou výroky, které se o popis pokoušejí, jevit jako nedůvěryhodné.

Navzdory tomu však existuje mnoho lidí, kteří konečnou Pravdu našli a nemají žádné pochybnosti. Důvodem je, že dokázali jít za hranice vlastního já, prokoukli „svou mysl“ a našli svou skutečnou podstatu.

Lidská mysl je úžasný nástroj. Duševní činnost člověka umožňuje cokoli si představit a tuto představu prožít. Díky tomu dojde k zakušení vytvořeného děje. O této schopnosti není pochyb, neboť víme, že dokážeme vědomě i nevědomě snít. Každý den tento nástroj používáme.

Zajímavé je, že většinu lidí nezarazí následující fakt. Přestože se děj odehrává pouze v jejich mysli, jsou schopni se ve svých představách skutečně bát, prožívat lásku, cítit nenávist, sexuální vzrušení a podobně. Prožitky mohou být stejně skutečné a silné jako v našem běžném životě při prožívání každodenních situací. Děje se tak navzdory tomu, že se zážitky, jak my lidé rádi říkáme, neodehrávají ve skutečnosti.

Ale proč by vlastně měly být jiné? Vždyť snění do našeho života patří. Je jeho součástí a subjekt, který jej prožívá, je totožný s tím, kdo prožívá dění v životě, který nazýváme realitou. Jsme to my, kdo vědomě obojí zakouší. Proč potom hledat rozdíly mezi reálným životem a sněním při hledání Skutečnosti? Není stejná i ve chvíli našeho spánku? Nemusí obsahovat bezesbytku vše, je-li jediná a je konečnou nehybnou Pravdou?

Z hlediska zkoumání by mělo být jedno, zda ji posuzujeme z pohledu hlubokého spánku beze snů, spánku se sny, vědomého snění, bdění, přemýšlení nebo dokonalé pozornosti. Skutečnost musí být ve všech případech stejná, a tak bychom na ni měli i pohlížet. Pokud máme pochybnosti o reálnosti prožitku při snění, stačí se upřímně rozpomenout na cokoli, co se nám v noci zdálo. Na rozdíl od vědomého snění jsme netušili, že se nejedná o „opravdové dění“. Zatímco při vědomém snění člověk nepochybuje o tom, že je tvůrcem děje a je si téměř vždy vědom své schopnosti vytvářené představy kdykoli změnit nebo přerušit, ve spánku toto uvědomění chybí.

*Není tedy i snění tou samou prožívanou realitou,
která je pro nás skutečná?*

Jedinými svědky dané reality jsme my sami. Z toho důvodu je asi jediným vodítkem to, jak na nás sen zapůsobí. Tedy, zda jsme si vědomi, že prožitky ve chvíli snění nejsou tím, co běžně nazýváme realitou, zda máme citové prožitky porovnatelné s prožitky normálními, a hlavně, zda si tento svůj prožitek pamatujeme a jestli nás v životě ovlivňuje – tedy, zda se jedná o naši zkušenost.

Každý po probuzení dobře ví, že se sen zdál jemu a že děj prožil. Teprve pak prohlásí, že se dění odehrávalo ve spánku a nebylo skutečné. Ale to již tvrdí jeho mysl v bdělém stavu. Naše smysly při snění pracovaly normálně a jsme si toho vědomi. Prožívali jsme v danou chvíli sen jako skutečnost a netušili jsme, že se jedná o snění. Kolem byly postavy a věci, které byly od nás oddělené a přinášely nám radost, strach i hněv. Naskýtá se tedy závažná otázka, jaký je rozdíl mezi tím, co nazýváme realitou a sněním.

Záleží na pohledu, který zvolíme. Pokud vezmeme jako opěrný bod skutečnost, že pokud není nic vědomě vnímáno (zakoušeno) – nic není, pak se jako jediné podstatné jeví právě vědomí. Jen ono má schopnost „být si vědomo něčeho“. Jsme-li ve stavu bez vědomí, nic pro nás v dané chvíli neexistuje. Nejsme si čehokoli vědomi. Světa, ani sami sebe. Svým způsobem, kdyby v celém nekonečném vesmíru v danou chvíli nebylo nikde žádné vědomí, žádný vesmír v tu chvíli neexistuje.

Právě zde je potřeba se hluboce zamyslet. Pokud je možno se z bezvědomí probrat, pak vědomí stejně jako nevědomí není trvalý jev. I v tomto případě se jedná pouze o dva opačné extrémy. Stejně jako je opačným pólem ke změně klid, k absolutnímu relativní a ke zrození smrt.

Jestliže dochází k jakémusi přelévání mezi jednotlivými extrémy, pak ani jeden z nich není nikdy konečnou Pravdou. Samotné lidské vědomí v klasickém pojetí tedy nemůže být konečnou Skutečností. Ta musí být i za tímto vědomím i nevědomím. Jen tak je možné, že dojde k jeho opětovnému nabytí.

Je zřejmé, že kdybychom ve stavu bez vědomí neexistovali, nemohli bychom se znovu probudit. Usínání a probouzení je však běžný jev, a tedy naše zkušenost jednoznačně potvrzuje změnu, která probíhá mezi oběma jmenovanými extrémy.

Existují, laicky řečeno, čtyři fáze, které můžeme vyčlenit z hlediska lidského vědomí. Je možné si je představit jako poměr vědomí (pozornost) a nevědomí (nepozornost) v danou chvíli.

Spánek beze snů se dá přirovnat k absolutnímu nevědomí. V té chvíli pro nás „nic není“, ani my sami.

Spánek se sny představuje relativní nevědomí. Je v něm přítomno naše vědomí, neboť dění ve snu prožíváme a pamatujeme si jej, ale většinou převládá prvek nevědomí sebe jako tvůrce děje.

Normální denní stav je pak možné nazvat relativním vědomím. Převládá v něm prvek vědomí sebe.

Meditace (pozornost) se dá tímto způsobem přirovnat k vědomí absolutnímu.

Slovem „relativní“ je v obou případech vyjádřeno, že se průběžně poměr vědomí a nevědomí mění podle naší koncentrace.

I ve snění je možné se rozpomenout, že se jedná o sen, a najednou je tu schopnost cokoli měnit a být si vědom sebe. Stáváme se pánem děje. Kdo tento stav prožil, ví přesně, o čem je řeč.

Naopak i za normálního životního dění je možno se zasnít tak, že nás okolní situace vůbec neupoutá. V takovém případě o ní nevíme, a tak, pro nás, jako by nenastala. Věnujeme se svým představám (myšlenkám) a nevnímáme své tělo ani dění kolem.

Z vlastní zkušenosti víme, jak se pozornost s nepozorností neustále vzájemně přelévají. Pokud tedy hledáme něco, co je stále neměnné, jako konečná Skutečnost, musíme zkoumat, co změně nepodléhá. Musí to být něco, co je stále stejné. Bohužel nám naše zkušenost říká, že zcela vše podléhá neustálé změně. Jen samotná změna se jeví jako neměnná. Právě fakt, že jsou věci pomíjivé, nás trápí. Pokud pomíjí skutečně všechno, pak to platí i pro naše já a smrt je konečná.

Proto se snažíme nalézt, zda existuje něco, co je stálé. Jen to nám může dát skutečné rozřešení hádanky bytí a nebytí. Dostáváme se k paradoxu, který je potřeba zdolat. Řešení však nemusí být tak nemožné, jak se jeví. Možná stačí použít jiný pohled a pokusit se nalézt svou skutečnou podstatu. Posvátné texty obsahují skrytou Pravdu, která dává odpověď na všechny tyto otázky. Jen ten, kdo odpověď nalezne sám v sobě, uvidí řešení. Zároveň pochopí, proč je toto poznání nesdělitelné.

K řešení paradoxu stačí, aby neměnná vědomá Skutečnost byla zároveň samotnou změnou. Uveďme si pro lepší názornost některá podobenství.

❖ *Podobenství s mořskou hladinou*

Na Skutečnost se dá pohlédnout jako na mořskou hladinu. Obsahuje vody, které ztvárňují nespočetné množství měnících se vln, jež jsou její nedělitelnou součástí. Pokud by mělo moře jako svou přirozenou, elementární vlastnost vědomí, je si vědomo samo sebe. Pak i každá vlnka jakéhokoli tvaru je vědomá a svým způsobem vnímá relativně své okolí – „moře kolem“. Vjem každé vlnky bude jiný. Ale moře si je vědomé společně se sebou i všech svých vlnek. Pokud bude mít moře další přirozené schopnosti – tvarovat se a vytvářet libovolné vlnky, pak v každém okamžiku vnímá skrze ně, jaké je z pohledu vlnek (ono

samo). Tak zakusí, jaké je v přítomném okamžiku, a podle své touhy změni svůj tvar na jiný.

Dochází k prožitku a koloběh se opakuje.

Najednou je tu věčný vědomý život jednotlivých vod i moře. Vody se projevují vlnkami, utvářejí moře. Prožitek, přicházející skrze vody a vlnky, se mění v každém okamžiku.

V takovém případě je samotné vědomé moře tím, kdo dává život jednotlivým vodám a vlnkám. Zánikem vlnky (smrtí) by pak byla prostě její změna na jinou, ale moře by bylo stále tím samým mořem.

Vlnka v tu chvíli pozbyla své podoby a své funkce, ale voda spojená s vědomím vlnky nezmizela. Bude tvarovat jiné vlnky, neboť je s ostatními vodami neoddělitelně spojena a jako nicotná částička moře je věčná.

Tímto způsobem dostávají protiklady jako zrození a smrt zcela jiný smysl. Tvar moře (vlnky) je možné připodobnit k formě (projevenému vesmíru). Obsahuje vše, co vnímáme – těla, zvuky, barvy i světlo. I naše myšlenky by byly jen součástí jednotlivých vlnek a naše osobnost by byla spojena s určitou vodou, která svými schopnostmi pramenícími ze svého poznání tvaruje, společně s ostatními vodami, moře.

Jakékoli uvědomění, názor, přesvědčení, poznání, jakákoli myšlenka, čin či slovní vyjádření člověka by pak byly jen vytvarovaným mořem na základě přirozených tvůrčích schopností a tužeb. Začíná se objevovat důvod, proč jedinou Skutečnost nelze vyjádřit slovy.

Skutečnost, přirovnaná k věčně se tvarujícímu moři, má schopnost se měnit a zakoušet svůj stav. Přítomný prožitek nazýváme okamžikem a posloupnost okamžiků, na základě příčinnosti, děním. Zároveň tu je všudypřítomné věčné vědomí. Právě ono je

skutečné Já. Ale vody, které v podobenství vytvářejí naše osobnosti, z nichž pramení naše myšlenky a těla, se neustále mění.

Jsou-li i naše tělo a myšlenky součástí vlnek – tvaru moře, patří k němu i všechno v našem mozku. Vše, na co přijdeme i co nalezneme. A tak jakékoli naše úvahy či názory i rozumové porozumění jsou jen jiné tvary toho samého tvarujícího se moře.

Pokud se chce někdo rozpomenout na Skutečnost, musí se dostat až za iluzi vlnky a vody. Za iluzi svého těla i mysli. Pak se rozpomene, že jeho vědomí – jeho skutečné Já, je vědomím celého moře. Zároveň pochopí, že jeho schopnosti tvořit a zakoušet (voda) spojené s jeho poznáním jsou nicotnou součástí jediné proměnné mysli (moře).

A tak skutečné Já, které hledáme, není a zároveň je „já“, které známe v běžném životě. Duše je Já (vědomí moře) spojené s relativním poznáním (vodou a vlnkou). Tak je duše nepatrnou tvořivou součástí jediného Ducha.

V podobenství bylo zdůrazněno, že kromě vědomí má moře ještě přirozenou věčnou vlastnost tvarovat vlnky (tvořit) a zakoušet skrze ně, jaké vlastně je. Vlnky jsou tu pro obraz moře, které jako celek prožívá proměnu. V každém okamžiku je děj prožit skrze jeho vody.

❖ *Podobenství s tvůrcem filmu*

Je to podobné, jako kdybych měl schopnost vytvářet prostorový film skládající se ze snímků. Další schopností by pak bylo prožít při promítnutí snímku zobrazený děj z pohledu všech postav v něm. Každá postava uvidí svět kolem sebe jinýma očima. Nejen podle toho, jaká je vzhledově, ale hlavně podle toho, jaké jsou její vlastnosti. Může se jednat o statečnost, zbabělost, vášnivost, neupřímnost, laskavost a podobně. Prostě o cokoli, co je u bytostí běžné.

Každý ze snímků obsahuje celou situaci (svět) v jednom okamžiku. Protože je každá postavička jiná, aby měl děj nějaký smysl, bude mít svůj obsah myslí a své poznání, které určuje, jaká postavička je. Charakterizuje ji. Tím ale budu skrze každou z nich vnímat svět a dění kolem sebe subjektivně.

V každém okamžiku pozastavím děj a skrze osoby, zvířata, rostliny (a vše ostatní), které jsou součástí děje na snímku, prožiji přítomné dění. Zakusím okamžik z hlediska každé bytosti a zatoužím z jejího pohledu po dalším okamžiku s novým prožitkem. Pak vezmu v úvahu všechny požadavky (touhy) na další děj (jsou mé skrze jednotlivá těla a myslí) a vytvořím nový snímek.

Dokážu prožívat život každého zobrazeného elementu zvlášť, jako bych to byl já sám. Jejich myslí znám – jsou součástí mé myslí. Tímto způsobem se stávají spolutvůrcem děje, skrze mne.

Za popsanych okolností sled snímků není dán dopředu! Nový snímek (okamžik) ještě není vytvořen, tvořím jej právě teď. Mohu vytvořit libovolný snímek, podle mé vůle a mé myslí. Prostě, jak se mi zachce.

Pokud se na děj dívám ze svého pohledu (absolutního), neexistuje z hlediska snímků ve filmu podmíněná kauzalita v pravém slova smyslu. Dění na jednom snímku a jeho prožití nezapříčiní další snímek v ději. Příčinou jsem já jako tvůrce.

Pokud však ponechám postavičkám z filmu „svobodu“, pak mají vlivem spojení s mým vědomím svou identitu a vytváří děj samy. Jen o tom nevědí a podléhají iluzi, že jsou odděleny od všeho ostatního na snímku (ve světě), a dle toho pochopitelně i jednají a tvoří. Jejich poznání a povaha se budou měnit podle jejich pocitových zkušeností. Pak prožitek jednoho snímku určí další snímek a pro děj podmíněná kauzalita (příčinnost) platí. Může jim dokonce připadat, že je film natočen dopředu (osud). Nevědí, že ho

v každém okamžiku spoluvytvářejí se všemi ostatními. Chtějí, aby se děj odehrával tak, jak chtějí – podle nich, ale to nejde. Všichni jsou spolutvůrci.

Dá se říci, že jsem to jen Já, kdo děj vytváří, a že nový snímek je jen má vůle. Pokud však toto činím s naprostou vážností k postavčkám (relativním částčkám) ve filmu, se skutečným respektem, pak je tato má jediná vůle složena dle vůle všech elementů. Vyhodnotí se na základě toho, jaká každá postavčka je a co právě prožila. Vytvoří se nový snímek a dojde k novému prožitku, čímž se změní obsah mé mysli – to, jaký jsem.

Koloběh se opakuje. Probuzení je, když si jednotlivý vědomý element skrze mé vědomí uvědomí, že vlastně neexistuje. Je součástí děje a je Já. Film se odvíjí i s prožitky jakoby sám. Ale to je jen zdánlivé. V takové chvíli jsme zapomněli, že naše skutečné Já je tím, kdo může kdykoli změnit děj na jiný, promítnout zcela jiný snímek podle své touhy, a tak zcela změnit děj i prožívanou věc.

V tomto podobenství jsme právě my ty postavčky, o kterých je řeč. Zkoumáme a nechápeme, co je život a kde se tu vzal, co je vesmír a jak fungují jeho zákony. Absolutní poznání je obsah jediné mysli (Boží) a relativní poznání je obsah mysli mé. Je jeho součástí. Tak vzniká něco, čemu my lidé říkáme „naše“ já.

Tímto způsobem jsme spojeni se svou myslí a svým tělem a vzniká naše osobnost. Avšak věčné vlastnosti hlavního tvůrce, jehož jsme součástí, máme též. Je to schopnost spolutvoření nového okamžiku, kde si vybírám podle své touhy na základě prožitku současného okamžiku a svého poznání. Za druhé je to schopnost zakoušení (prožívání) přítomného okamžiku. Vědomí je však pouze jedno – toho Jediného, který je tvůrcem dění, podobně jako